

Ένας παπάς τρόφιμος στο τμήμα απεξάρτησης στο Δαφνί

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Προοίμιον

Αναλογιζόμενος την μέχρι τώρα ζωή μου και τα μεγαλεία του Θεού σε εμέ είδα την από την παιδική μου ηλικία φροντίδα Του και τις άπειρες ευεργεσίες Του. Γεννημένος σε ένα περιβάλλον ορθόδοξο, σε γεωργικό χωροχρόνο, ανατράφηκα στην αυλή του σπιτιού μου, στο προαύλιο της εκκλησίας και μέσα στην εκκλησία, όπου με οδήγησαν, όχι μόνο οι γονείς μου, αλλά και οι γείτονες. Με το κερί που έφτιαχναν από τα μελίσσια που τρυγούσαν και προ παντός με τις προσευχές τους. Προσευχές που τις έβλεπα μπροστά μου, όρθρους και εσπερινούς που τους διάβαζαν από τα μεγάλα βιβλία που είχαν στα σπίτια τους, μεγάλα μηναία με ωραία γράμματα, καλλιγραφικά τυπωμένα με κόπο και ερυθρές επικεφαλίδες.

Γέροντες αγιορείτες με μακριές γενειάδες, καλογριές πτωχές με ταγάρια, πέρναγαν από τα σπίτια μας και άκουγα μαγεμένος τις ιστορίες τους από το Γεροντικό και τον Ευεργετινό.

Τότε σε ηλικία επτά ετών οι γονείς μου με έφεραν ένα Μάιο στον Άγιο Ιωάννη τον Μακρινό και λειτουργηθήκαμε πριν περίπου σαράντα χρόνια. Τότε είδα για πρώτη φορά τον γέροντα π. Δαμασκηνό και την μικρή αδελφότητα. Όλα έλαμπαν. Η ομορφιά του χώρου, η γλυκύτητα που έψαλλε ο γέροντας το “Θεοτόκε Παρθένε”, μου έκλεψαν την καρδιά. Η Λειτουργία ήταν η ζωή μου. Ο παπά Θεόδωρος του χωριού μου ο παλιός γέρων ο πνευματικός του σπιτιού μας. Ο διάκονος π. Ιερεμίας με το προφητικό του κήρυγμα και την Αγάπη του στην Παλαιά Διαθήκη, μου δώρισε την Βίβλο, Παλαιά και Καινή Διαθήκη και με σαγήνευσε.

Σε ηλικία 12 ετών μέσα στην εκκλησιαστική ταραχή του 1974 γνώρισα τον π. Άγγελο, άνθρωπο του Θεού, λειτουργούντα καθημερινά, λάμποντα από την καθαρότητα και την απλότητά του. Είχε αρχίσει ήδη ο πόθος να με ζώνει για την ιεροσύνη. Η Ιατρική ήταν κάτι που μου κάλυπτε τον πόθο αλλά ποτέ δεν με αποπροσανατόλισε. Η ελευθερία του φοιτητή μου δίνει την ευκαιρία να γνωρίσω ό,τι ήθελα. Τον γέροντα Γελάσιο Παλαιολόγο από την Μικρά Ασία, χειροτονία του Αγ. Νεκταρίου άγοντα τότε το 100ό έτος της ηλικίας του, τον π. Παχώμιο ασθενή μοναχό σε ένα παλαιό σπίτι στα Εξάρχεια Κωνσταντινούπολης του Πνευματικού Φιλαρέτου τέκνο. Στην Σερβία τον π. Ιουστίνo Πόποβιτς -και είχα μία χαρά όταν μου είπε ότι το όνομά του ήταν Ευάγγελος- , τον παπά Εφραίμ στα Κατουνάκια που μου επέστησε την προσοχή στην γαλιάντρα που είχα στο κλουβί να μην την αφήσω να μου φύγει και την ίδια ώρα μυστικά καταλάβαινα να μου υπενθυμίζει τον αγώνα

για την Ιεροσύνη. Τον μακαριστό Παΐσιο και τις ώρες των συζητήσεων μέσα στα χιόνια αλλά και τον π. Πορφύριο μέσα στην παράγκα του, τότε που λίγοι τον γνώριζαν. Όλοι αυτοί σιγά μου έδειχναν την μνήμη μου και κυρίως μου αποδείκνυαν το Ύψιστο του Υπουργήματος της Ιεροσύνης.

Στο διάστημα της Φοιτητικής μου ζωής συνδέθηκα περισσότερο με τους πατέρες της Αγ. Παρασκευής Μαζίου γνωστούς μου από παλαιά ως και με τον επίσκοπο κυρ - Γρηγόριο του οποίου η αγάπη και το πολυμαθές με εντυπωσίασαν ως και η συνέπεια στο Ευαγγελικό κήρυγμα.

Παρακολούθησα την ποιμαντική εργασία στον Ερυθρό του π. Φιλόθεου Φάρου που πλάτυνε τον νου μου και με απελευθέρωσε από ανόητους φόβους, μου έδειξε την αδυναμία της μη κοινωνίας και κυριολεκτικά με έμαθε τι δεν είναι εκκλησία. Στην στρατιωτική μου θητεία, ο Χριστός με πέταξε μέσα στην αγάπη των Κρητικών. Μου έδωσε φίλους δοκιμασμένους μέχρι σήμερα και κυρίως διά μέσω του γέροντος Τιμοθέου μου έδειξε τον παράδεισο. Ένας άρρωστος ξέπνοος άνθρωπος είχε όλο τον Χριστό και στον έδινε σαν φωνή αύρας λεπτής. Αυτός πρώτη φορά μου μίλησε για την ανάγκη της καρδιάς μου να γίνω ιερέυς. «Μην περιμένετε να μάθετε κάτι άλλο αφήστε το Αγ. Πνεύμα να σας οδηγήσει. Σας καλώ στην εκκλησία ως ιερέα. Όταν συναντήσετε Επίσκοπο που σας καλέσει υποταχθείτε. Μην φοβάστε. Εξ άλλου η Σάρκωση του Κύριου Ιησού Χριστού από την Κυρία Θεοτόκο έδωσε την δύναμη του μαρτυρίου σε όλους τους ανθρώπους». Εκεί ήταν ο γέροντας Ευμένιος που μας απεκάλυψε την μελλοντική αρχιεροσύνη του Γρηγορίου, αδιανόητη στον ίδιο. Εκεί ο π. Μεθόδιος της αγάπης έμπλεος και της προσφοράς αλλά εκεί και οι πρώτοι μου φίλοι κεκοιμημένοι. Κατά το μετέπειτα διάστημα γνώρισα στα Καλάβρυτα τον Γέροντα Άνθιμο της Λάυρας τον Ηγούμενο που έσωσε το Λάβαρο από τους Γερμανούς και ένωνε τον Χριστό και την Πατρίδα.

(συνεχίζεται)